Ч. 26. Неділя 4 (17) лютого 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К.	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К.	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Справи парляментарні. — Похорон короля Милана. — Австро-Угорщина в Хині.)

В найблизшім часї має ся відбути спільна нарада клюбу славяньского центрум і клюбу словіньско-хорватского. Імовірно наміряють оба ті клюби получити ся. — На опогдашній конференциї провідників клюбів німецких з президентом палати послів, обставали Німцї при своїм становищи в справі язика, в якім мають вносити ся інтерпеляциї. Не ухвалено нїчого що-до проекту якогось порозуміня. З ческої сторони заповідають, що також не годять ся на ніякі уступки. — Шенерерівцї ухвалили протест против вичеркненя президентом палати одного уступу з інтерпеляциї, обговорюючого поведеня офіцирів. То сторонництво не признає президентови палати такого права і поручило свому провідникови виступити на слїдуючім засїданю, аби раз на все положити конець такому поведеню. — Коло польске відбуло вчера засїдане, на котрім обговорювано опогдашні напасти послів Василька і Коса на шляхту польску, і ухвалено на однім з найблизших засїдань палати відповісти на ті закиди. Крім того ухвалено також змінити статут Кола.

Після оголошеного двірского церемоніялу, вчера о год. 10 вечером, тїло короля Міляна, після благословеня в домі жалоби, перевезено до сербского собору, з почестями, належними членам пануючих родин. Війско творило шпалїр. В пятницю перед полуднем дозволено публиці відвідувати собор, а цїсарска ґвардия повнила почестну сторожу. О годинї 4 пополудни сербский патриярх поблагословив тїло, в присутности Цїсаря, архикнязїв, членів сербского посольства і дипльоматичного тїла, дальше достойників двірских і державних, президий обох палат державної Ради, бурмістра міста Відня і др. Відтак серед відзнак королївских почестий перевезено тїло на дворець зелїзниці. Від сербского собору аж до зелїзничого двірця війско творило шпалїр. — Нині дня 16 с. м. перед полуднем привезено тїло до Карлївця в Славонїї. На зелїзничім двірци зберуть ся войскові і цивільні достойники і дві компанії войска. Кажуть, що король Александер прибуде до Кружедолу, аби віддати вітцеви послїдну прислугу. — Від королевої Наталїї крім двох телеґрам надісланих в дни смерти Милана не надійшла пізнійше ніяка депеша. — З Білгорода доносять, що король Александер відбирає безнастанно множество кондоленцийних депеш. Депеші надіслали: Цїсар Франц Йосиф, цїсар Вільгельм, цар Николай, королї Анґлії, Грециї і Румунії, князї Болгариї і Чорногори і т. д. Султан на першу вість о смерти Милана вислав Ібрагима пашу до сербского посольства з порученєм зложеня кондоленциї. Рівночасно вислав до короля Александра дуже сердечну депешу.

Так само як і инші держави забезпечила собі і Австро-Угорщина осаду в містї Тієнтсінї. Именно доносять з Пекіну, що на порученє австро-угорского посла бар. Чікана, займило австрийске войско в Тієнтсінї посїлість коло цїсарского каналу в користь Австро-Угорщини. Посїлість та обіймає звиж ½ кільометра простору і лежить коло зелїзниці. На ній находять ся хіньскі доми. Від вчера повіває там австрийска хоругов. В часї торжественного відбираня тої посїлости відспівано народний гимн, а пос. Чікан піднїс оклик в честь Цїсаря, заявляючи, що бере ту посїлість в імени Цїсаря Франц Йосифа в посїдане.

Новинки.

Львів дня 16 го лютого 1901.

— **Духовний концерт** в честь Впреосьв. митрополита о. Шептицкого, устроений під протекторатом Ставропігійского Інститута, відбуде ся в второк дня 19-го с. м. в великій сали „Народного Дому“ при співучасти сьпівачки п-ні М. Павликів-Новаковскої і оперового сьпівака п. Олександра Минути. Вступ безплатний, але лише для запрошених гостий. Початок о 7-ій годинї вечером. Стрій для пань візитовий, для мужчин балевий.

— **Пращанє архиеп. о. Більчевского на унїверситетї** відбуло ся в четвер в головній авли при участи многих достойників між иншими п. Намістника гр. Льва Пінїньского, всїх професорів унїверситету і численно зібраних студентів. Торжество почало ся о 12 год. в полудне промовою ректора дра Кручкевича. Потім промовляв декан богословского видїлу о. др. Комарницкий, опісля голова „Czyteln-ї akademick-oї“ п. Мошиньский, а вкінци два богослови Поляк, Антін Ратушний і Русин, Ярослав Левицкий. О. архиеп. Більчевский

19)

ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

(З анґлїйского — Конана Дойлї).

(Дальше).

В банку якийсь захмурений касиер відобрав чек і дивив ся на него довше як потреба. То було лиш кілька мінут, але майорови видавав ся час дуже довгий.

— Якими грішми хочете? — спитав він наконець зажуреним голосом. Чоловік мусить цинїчним зробити ся, коли він що дня виплачує безчисленні скарби, а у него дома жінка і шестеро дітий мусять добре крутити своїм сьвітом, щоби роздобути бодай то, що конче потреба.

— Сто золотом а останок банкнотами — сказав майор і аж лекше відотхнув.

Касиер відчислив і дав майорови грубу пачку зімнятих банкнотів і малу купку блискучих соверенів. Майор сховав банкноти до свого записника а другі гроші до кишенї. Відтак вийшов гордо і з далеко більше задертим в гору носом та з поважнїйшою міною як перед тим, закликав дорожку і казав повезти ся на площу Кеннеді. Бавмзер сидів на майоровім польнім стільци і курив свою люльку на довгім цибусї та задуманий пускав колїсцята з диму. Обом товаришам в послїдних часах зле вело ся, що аж надто добре було видко по марнім лици Німця.

Єго приятелї в Німеччинї перестали посилати єму малу запомогу, а в конторі Екермана, де він був занятий, сказали єму, що на якийсь час не потреба їм єго роботи. Через цїле передполудне не робив він нїчого, лиш переглядав довгі ряди оповісток в „Daily Telegraph“, шукаючи якоїсь роботи, а єго замащені чорнилом пальцї були доказом, що він давав відповідь на кожду оповістку, яка була для него відповідна. На столї лежала купа заадресованих куверт, і лиш непевність єго фінансів і факт, що з маленьких фениґів, коли їх богато видавати, робить ся великий шілїнґ, не дозваляли єму збільшати числа своїх листів. Він подивив ся на майора, коли той увійшов, і як звичайно замуркотїв щось на єго повитанє.

— Іди собі звідси — сказав майор коротко. — Вийди до спальнї.

— Там до лиха! А тож що такого? — відозвав ся здивований Німець.

— Виноси ся! Менї треба сеї компати для себе!

Бавмзер здвигнув плечима і винїс ся в добрім гуморі з комнати та замкнув двері за собою.

Коли єго товариш вийшов, взяв ся майор розкладати на столї всї банкноти, укладаючи один на другого так, що кождий було добре видко. Відтак уставив на серединї десять малих золотих стовпів, а кождий із десять соверенів, аж все разом виглядало як би якась металева сьвятиня на площи з банкнотів. Коли так уставив гроші, перехилив голову на бік як товстий і дуже червоний індик та придивляв ся з гордостию і вдоволенєм свому дїлу.

Але самотна радість борзо зпудить; длятого закликав старий вояк свого приятеля. Німця таке несподіване богатство так нараз приголомшило, що він забув язик в ротї і лиш мовчки витріщив очи на стіл. Наконець витягнув два пальцї та потер в них один пятифунтовий банкнот, як би хотів переконати ся, чи він правдивий. Відтак став танцювати довкола стола, не спускаючи очий з того скарбу, який перед ним лежав. — Мій Боже! — відозвав ся він. — Господи сьвятий, що то за скарб! Чорт же би тебе взяв! — і тим подібні слова дива і радости виривали ся єму з уст. Коли старий вояк вже досить натїшив ся тим здивованєм Німця, яке прибивало ся в кождій чертї єго лиця, позбирав він банкноти зі стола і сховав їх з половиною золота до свого пульта. Других пятьдесять фунтів сховав до кишенї. — Ходи! — сказав він коротко до свого товариша.

— Та куди? Що стало ся?

— Ходи! — крикнув майор сердито. — Чого стоїш так довго і допитуєш ся? Бери капелюх на голову і ходи.

Майор казав дорожцї чекати перед домом і оба всїли до неї. — Везїть нас до Верді'го ресторана — сказав він до візника.

Коли приїхали до аристократичного і дорогого заведеня, замовив майор найлїпший обід, який можна дістати за гроші. — А памятайте, щоби був готов точно за дві години — сказав він до властителя ресторана. — А не ставте ніякого з Ваших легких вин, ми знаємо ся на них.

Властитель лишив ся вельми здивований, а оба приятелї поїхали до складу готового

в довшій промові щиро подякував всім зібраним професорам і студентам за так торжествене его пращане.

— **Рух поїздів** на шляху Борки великі-Грималів здержано з причини сніжних заметий імовірно на 3 дни.

— **Студінь.** По теплих днях, по котрих брала охота гадати, що вже настане весна, вернула назад остра зима. З ріжних сторін середної Европи доносять про великі морози, котрі доходять від 10 до 22 степенів Реоміра а то щось значить, коли возьмемо на увагу, що 4 степені Реоміра значить 5 степенів Цельзия. Отже студінь була вчера від 12 і пів до 27 і пів степеня Цельзия в ріжних сторонах. Навіть в Італії настали морози. В Павії упав так великий сніг, що від него на одній домі дах заломив ся і завалив стелю, при чім згинула одна особа, дві покалічило ся тяжко, а четверо легко. Так само й в Америці настала велика студінь. З Ню-Йорку доносять, що там порт замерз і плавба корабельна мусїла бути в значній части застановлена. У всхідних сторонах північної Америки лютять ся страшенні сніговиці.

— **Др. Макс Петтенкофер,** один із найбільших сучасних учених, не лиш німецких але й цілого сьвіта погиб минувшої неділї з власної руки — відобрав собі житє вистрілом з револьвера в голову. Самоубийство було очевидно наслїдком якогось хоробливого стану, хороби навіть тяжкої, внаслїдок котрої покійник міг був скорше чи пізнїйше зійти з розуму і мучити ся. Секция тїла виказала, що у покійника було хронїчне запалене болони мозкової і що великі бічки (артерії) мозкові були дуже сильно званілї, так, що мозок внаслїдок того не міг добре відживляти ся. Покійник вже від довшого часу був дуже пригноблений, не так тим, що внаслїдок старости ослабає его тїло, але що его щораз більше опускають сили духові. Петтенкофера можна уважати батьком і основателем новочасної гігієни і він то був одним із найперших, котрий старав ся вислїдити причини холери, тифу та всїляких зарazливих недуг, при чім звертав увагу на то, що відповідним житєм і поступованем можна охоронити ся від зарази і смерти. Длятого всюди, де лиш треба було, він сьміло заглядав смерти в очи і ставав з нею до борби, всюди ставив їй перешкоди та учив і других як то робити. Але ось трагіка людского житя: той, що поборював смерть і спиняв єї на кождім кроці добровільно, запросив єї до себе і власною рукою отворив двері до своєї хати! Петтенкофер родив ся 3-го грудня 1818 р. в Ліхтенгайм коло Найбурґа в Баварії, учив ся відтак медицини, був учеником славного Лїбіґа, а опісля став був професором університету в Монахові.

— **Огні.** В Глїбовичах сьвірских, перемишляньского повіта, згоріли дня 6 с. м. о 5 годині рано чотири загороди селяньскі. Шкода 3450 кор. і була обезпечена на 1800 кор. Причиною огню була хибна будова комина в хатї одного з погорільців.

— **Замерз на гостинци.** З Турки доносять: Дня 27 м. м. селянин Іван Лоневский з Лосиньця, йдучи в товаристві Федька Солодівчака з Тарнави вижної до Лікта, внаслїдок сильної заверухи снігової так підупав на силах, що не міг дальше йти і положив ся на снїгу. Товариш его Солодівчак поспішив до найблизшої корчми по поміч, але з причини бурі не найшов єї. Допервa другого дня патролюючий жандарм при помочи 20 людий відшукав завіяне в снїгу мертве тїло нещасного.

— **Живцем спечена дитина.** З Чорткова доносять: В Білій дня 3 с. м. о 6 годині вечером перебуваюче в хатї ягня струтило з припічка лямпку нафтову на півторарічну дочку Івана Чернявского, коли родичів не було в хатї. Від нафти займила ся сорочинка на дитяти і оно так попекло ся, що в дві години померло.

— **Пригода фабриканта.** До Берлина приїхав був сими днями богатий фабрикант з провінциї, котрий мав при собі 30.000 марок готівкою. Він приїхав досьвіта о 5 год. і зайшов до якоїсь каварнї, в котрій застав дві „нічні панни“ та і зараз присїв ся до них. Розуміє ся, що треба було зараз чимсь покріпити ся, отже богатий фабрикант погостив при сїй нагоді і обі панни. Незадовго опісля одна з них, якаєсь Таннерт, пішла до дому; о 6. годині пішла за нею і друга, Гарніш, а з нею і фабрикант вже добре підпитий. Прийшовши до дому, фабрикант розгостив ся на добре і заснув. Коли о 10. год. Таннерт его розбудила, побачив він зараз, що єму пропало 20.000 марок з кишені, підчас коли 10.000 було ще в пуларесї. Якийсь злодій очевидно лишив їх єму. Ніхто не міг украсти тих гроший, як лиш Гарніш в тій порі, коли фабрикант спав. Она зробила то так зручно, що й єї товаришка того не виділа. Фабрикант дав зараз знати на полїцию, але „нічної панни“ не було вже навіть і в Берлинї; она здаєсь втекла зі своїм коханком до Льондону.

— **Помер** о. Володимир Туркевич, нарох в Грибовичах, дек. львівско-загородского, совітник митроп. консисториї, відзначений крилошаньскою одежию, дня 14 с. м. в 64-ім роцї житя а 40-ім сьвященьства.

Господарство, промисл, торговля, гігієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Кілька слів про годівлю рогатої худоби (III). Найбільше розширеною расою єсть степова або звана також сіра степова худоба. Мішанців тої раси у нас мабуть чи не найбільше. Она зайшла здаєсь з Азиї і розвела ся найбільше на наших українських степах, на Поділю та в Бесарабії а звідси зайшла до полудневої Европи і поза Карпати на Угорщину. Нині сягає она від Уралу аж по Альпи і до полудневої Франциї. Она визначна тим, що має сірий волос впадаючий в біло або сіро-бурий. Худоба тої раси єсть завсїгди одностайної масти, не буває нїколи пятната або періста; перед єсть сильно розвипений, зад слабший, кости сильні а роги дуже довгі, вигнені на боки або й просто до гори. Худобина сеї раси розвиває ся за молоду поволи, але старша єсть сильна і витревала, добра до роботи і на випас, але зла на молоко. До степових рас зачисляють ся: 1) Угорска раса, на Угорщині і на Балкані (звістні загально угорскі воли з дуже довгими рогами); єї пізнати найскорше по довгих рогах і по тім, що шкіра єсть темно сїра, а волос ясно-сїрий, сріблисто-сїрий або білий, на хребтї і череві та коло купики (писка) темнїйший. Відміна сеї раси на Буковині. — 2) Українська степова раса звана також російскою, має коротші роги, дуже добра на випас, дає богато лою і добру шкіру. — 3) Романьска раса в Італії.

— Вибір насіня і час его здібности до кільченя. Хто хоче мати добру і красну городнину, мусить мати до того добре насїнє. Найлїпше коли хтось може сам собі розмножити насїнє, а щоби оно не зводило ся, то дуже добре дати сусїдови половину, щоби він так само розмножував а відтак що року міняти ся з ним. Але хто не має свого насїня мусить купувати, отже в сім случаю треба бути осторожним. Передовсїм не купувати насїня у тих, що его перепродують, отже поправді суть лиш купцями. Хто сам розмножує насїнє на продаж, той дивить ся, щоби мав як найлїпше, бо в тім его інтерес і слава, а купець дивить ся лиш на то, щоби розїхав насїнє попри иньший товар. Длятого не треба нїколи купувати насїня в корінних склепах, а навіть

одїня. — Я не піду з тобою — сказав майор всунувши Бавмзерови десять соверенів. — Іди сам і скажи, що хочеш мати найлїпше одїнє, яке лиш можуть тобі дати. Я знаю, що у них єсть великий вибір.

— Господи! — сказав Німець здивований. — Алеж, любий друже, чей же не будеш чекати на мене на улици. Ходи зі мною до середини.

— Ні, я зажду — відповів старий вояк. — Погадали би собі, що то я за тебе плачу, як би я пішов з тобою.

— Але бо то....

— Ах! Іди зараз! — крикнув майор і підніс свою палицю, а Бавмзер щез чим борше в склепі.

Коли за двайцять і пять мінут вийшов знову, мав вже на собі елеґантне камґарнове одїнє, що лежало добре на нїм. Відтак ходили ще оба до шевця, до капелюшника і до склепу з білєм, де Бавмзер купив собі пару патентованих чобіт, хороший бронзовий капелюх і пару ясно бронзових рукавичок. При кінци тої вандрівки не лишило ся з первістного Бавмзера більше нїчого, лиш єго білява борода і вираз безконечного та безнадійного дива.

По тій зміні оба приятелї зайшли знову до Верді'го і з великим апетитом спожили обід, котрий вже на них чекав. При сїй нагоді повискав собі старий вояк всю службу в реставрациї своєю щедротою, обдаровуючи щедро кождого, хто лиш вліз єму в дорогу. О прочих пригодах обох товаришів лїпше хиба не говорити. Досить хиба сказати, що о другій годині досьвіта пробудив панїю Робіне якийсь грімкий голос на улици, котрий поставив питанє: „Де єсть Німця вітчина?“ — питанє, з яким властитель того голосу відозвав ся до стовпа від лїхтарнї, що стояла самотна на площи Кеннеді. Коли той голос прийшов близше, побачила господиня, що то верещав так якийсь модно убраний панок, а коли она єму близше придивила ся, пізнала, що то був не хто иньший лиш єї комірник з четвертого поверха. А майор прийшов аж на другий день о двайцятій зовсїм спокійно і такий чистий та з порожними кишенями як звичайно; лиш тих пятьдесять фунтів десь від него щезли а він навіть і не хотїв о тім згадувати, де тота досить значна сума подїла ся.

17.

Майор Товія Клюттербук числив на то, що его рішучий крок буде тим видатнїйший, чим довше він буде его здержувати. Перешкода, яка показує ся в послїдній хвили, викликує більший переполох, як та, яка стає з початку якомусь плянови в дорозї. Але показало ся, що він відобрав свою платню ще як-раз в пору, бо в кілька днів по его розмові з шефом фірми наспіли вісти о великім відкритю диямантових копалень в Уральских горах. Перша вість наспіла через центральну аґентуру в формі слїдуючої телеґрами: Москва 22 серпня. З Тобольска доносять, що на Уральскім підгірю відкрито великі диямантові поля, і то в сторонї недалекій від міста. Кажуть, що їх відкрив якийсь анґлійский ґеольоґ, котрий на доказ свого відкритя виставив на показ богато красних каменїв. В Тобольску оглядали їх докладно і кажуть, що они що до якости такі самі як ті, які добувають і деинде, коли не красші. Завязало ся вже товариство в тій цїли, щоби закупити землю і копати диямантн.

В кілька днів опісля прийшла телеґрама від аґентури Райтера, в котрій було вже більше подрібностий. — Що до копалень диямантових недалеко Тобольска — було там сказано — то єсть всяка причина припускати, що они будуть дуже богаті, коли не найбогатші на сьвітї. О достовірности самої річи не може вже бути ні найменшого сумнїву, коли показало ся, що той, котрий їх відкрив єсть анґлійским ґеольоґом; єго оповіданє потверджують і селяни з тих сторін, котрі самі викопали диямaнти. Правительство хоче відкупити від товариства право копаня і само взяти ся до копаня, що принесло би більше зиску, бо можна би ужити до роботи політичних вязнів, подібно як то діє ся в копальнях соли в Сибіри. Відкритє уважають тут загально за таке, котре скріпить значно внутрішні сили краю і говорять, що енерґічному і ученому подорожникови анґлійскому мають дати якийсь матеріяльний доказ вдячности за то его відкритє.

В тиждень чи може в десять днів по одержаню тих телеґрам наспіли до Льондону листи від російских дописувателів до всїляких ґазет, котрі подавали ще більше подрібностий о тім предметї так загального інтересу. „Times“ звертала на то увагу в передовій статї.

„Здає ся, — так писала ся велика ґазета — що богацтво мінералів російскої держави збільшило ся знову дуже значно. Копальні срібла на Сибіри і нафтові жерела на Кавказі нїчим в порівнаню з новими диямантовими полями в Уральских горах. Хто знає, кілько тисячів лїт спочивали сї дорогоцінні куснї скристалїзованого вугля в темних печерах і ждали на руку того чоловіка, що їх мав знайти. Одному з наших земляків удало ся вказати російскому народови на велике бо-

і в виборі специяльних торговель насіня треба бути осторожним і не дивити ся па рекляму та на прекрасні образки в ціпниках. При закупні насіня треба уважати на то, щоби оно було чисте, добірне і змішане з утлійшим або з иншого рода зерном, що досить трудно пізнати. Добре і чисте насіне платить ся досить дорого, бо коло него єсть і досить роботи. Длятого не треба лакомити ся на дешеве насіне, бо оно з певностию буде лихе. Ліпше заплатити дорожше і мати добре насіне, як купити насіне і мати сьміте, котре хиба викинути. Хто хоче мати добре насіне, нехай сам купує, а не передає через когось до міста і не посилає служниці, котра на нічім не розуміє ся, котра купить денебудь і що небудь. На дві приповідки треба при тім памятати: „За дешеві гроші пси мясо їдять“ і „вовк через післанців не став ситий“. О насіне треба завчасу постарати ся, щоби можна спробовати єго силу кільченя. При тім добре й то знати, що можна ужити иноді й трохи старшого насіня, котре може случайно лишило ся. Насіне капусти, огірків і мельонів держить ся добре 4 роки; — цибуля, горох, біб, фасоля, томати (помідори), редька, редьковка, бураки 3 роки, — каротка, салата, шпараґи, салєра, петрушка, шпінат, пори 2 роки; — пастернак 1 рік.

Всячина господарска.

— Кминківку можна зробити слідуючим способом: На дві ложочки доброго кмену наливає ся чверть літри кипячої води, а коли вистигне, доливає ся пів літри студеної води і пів літри як найліпшої оковити та ставить ся на теплім місци на 6 днів а що дня заколочує ся добре. Відтак розпускає ся 40 дека цукру в 30 дека води, перецїджує ся до него горівку з кмену, затикає ся фляшку і держить ся ще кілька неділь в теплім місци а відтак можна зіллятн до менших фляшок і запечататп до пізнїйшого ужитку.

— Плями з оливи, а так само і плями з олїйних фарб вибирає ся мішаниною з двох частий етеру і трох частий терпентини. — Сьвіжі плями з чорнила на полотнї натирає ся добре цитриновим соком, а відтак полоче ся в горячім молоцї доти, доки аж пляма зовсім не щезне. — Плями з вапна витирає ся платком умоченим в міцнім оцтї. — Плями з нафти на підлозї змочує ся насамперед терпентиновим спіритусом, а відтак змиває ся міцним лугом з попелу.

Переписка господарска.

А. Г. в Кут.: 1) Хурут то вірменьский специял і межи Вірменами Ви би найлїпше розвідали ся, як він робить ся. Ми знаємо лиш тілько, що до него входить квасна сметана, копрій і зїле зване есдраґон (звичайно говорять у нас „астраґан“) та що робить ся відтак малі стіжковаті грудки, котрі сушить ся на сонци. Чи що ще більше до него входить, не знаємо. Може хтось з наших читателїв буде то знати та буде так добрий, що подасть Вам жадану інформацию. Хуруту уживають до робленя званої від него хурутової зупи, котра єсть дуже смачна. — 2) Вурда — то рід сира, котрий робить ся із сироватки або т. зв. дзеру по зробленю сира з овечого молока. До сироватки додають иноді ще й маслянки. Вурда подібна до зглевілого сира і єї уживають за домішку до бараболь на пироги. Вурду можна їсти також з хлїбом. Вурду можна і довше держати, а тогди солить ся єї так само як і сир, домішує ся трошки кмену та складає ся в горнець утискаючи єї добре ложкою.

Я. в Мар.: Дуже добре насіне можете дістати у віденьскої фірми Ands. A. Markl's Söhne, k. u. k. Hof-Samenlieferanten, Wien. I. Am Hof 13. Єсть то дуже солїдна і стара фірма, котра перед двома роками обходила 75-лїтний ювилей свого істнованя. Она не перепродує насіня, як богато инших, лиш продає то, котре сама випродукує. Фірма видає чотири рази до року катальоґ. Отже напишіть до неї і просіть, щоби Вам прислала катальоґ. Спитайте при сїй нагоді, чи не має случайно ще свого ювилейного катальоґу (Jubiläums-Haupt Catalog). Як би Вам случайно удало ся роздобути той катальоґ, то заразом мали би-сте маленький підручник до науки городництва. З катальоґу вибираєте насіне, котрого Вам потреба і подасте в листі число з катальоґу. Але при сїй нагоді мусимо звернути Вашу увагу, що й найлїпше насіне не видасть добрих плодів, скоро землю в городї не оброблено добре і скоро хтось не уміє коло городовини так робити як потреба. Наші люди дуже часто складають вину на насіне, і не хотять того навіть чути, що в многім їх власна вина. — У Львові можете дістати насіня у фірми: Іван Климович готель Жоржа; — в Кракові Ernest Bahlsen, ул. Кармелїцка Ч. 21. Всюди зажадайте присланя катальоґів. За прислану новинку дякуємо, але не можемо скористати, бо то вже дуже стара річ, ще з осени тамтого року.

гатство, яке спочивало не рушене в самім осередку держави і котрого нїхто не сподівав ся. Істория звучить романтично. Здає ся, що пан Льонґворті, богатий чоловік і з доброго роду, підчас своєї подорожи по Росиї, дійшов аж до тих величезних гір, що відділяють Европу від Азиї. Яко любитель ловів тропив він дику зьвірину і зайшов в одну із Уральских долин, а там звернула єго увагу на себе груба рінь, яка виповняла русло якогось висохлого потока. Вид і положене тої ріни пригадало єму живо полуднево-африканьскі диямантові поля, а враженє було так велике, що він поклав свою рушницю на бік і став розгортати рінь і єї розслїджувати. Рослїди єго увінчали ся успіхом, бо він знайшов кілька камінців, котрі забрав з собою до дому, а коли їх там очистив, показало ся, що то диямантп найчистїйшої води.

Заохочений сим успіхом, вернув він на другий день з рискалем на то місце і єму удало ся знайти ще инші диямантп і прийшов до того переконаня, що той поклад тягне ся широко і далеко по обох боках ріки. Коли наш земляк вже все ясно зрозумів, пішов до Тобольска, де кільком найбогатшим купцям показав дияманти, які знайшов і взяв ся до основуваня товариства для копаня диямантів. То єму так удало ся, що акциї стоять вже високо понад парі, а наш допиcувaтель пише, що капіталїсти кинули ся цїлою гурмою і всї хотїли вложити свої гроші в так користне підприємство. Сподївають ся, що до кількох місяцїв будуть пороблені всї приготовленя і робота розпічне ся.

„Daily Telegraph“ відозвав ся о сій справі в жартобливий спосіб і зі становища історичного.

Для слїдителїв старини і ґеольоґів — так писала згадана ґазета — було то від давна загадочне питане, звідки походили ті дияманти, які Саломон привозив зі всходу. Слїджено також богато за походженєм тих трохи більше звістних диямантів, які сьвітили ся межи скарбами индийских монархів та украшали палати в Дельгі і Бенарес. Ми, значить ся нарід, маємо інтерес в сїй справі, бо найбільший і найкрасший з сих каменїв знаходить ся тепер в посїданю нашої наймилостивїйшої королевої. Пан Льонґворті кинув сьвітло на сю темну справу. Після розслїдів того пана були ті скарби укриті в глухих темних горах, які провидїнє поставило межи дорастаючою цивілїзациєю а варварским континентом. Але погляд пана Льонґворті має не лиш теоретичну основу. Він надає своїм арґументам ще й тим ваги, що захланним очам Тобольских купцїв предложив цїлий мішок повен диямантів, з котрих кождий окремо, як він каже, знайдено в сих непривітних і забитих від сьвіта дошками долинах. Той новомодний анґлїйский подорожник показує їм несчислимі богатства, які від многих сот лїт лежали під їх ногами а заразом з енерґією, характеристичною для єго племени, показує їм, як можна то відкрите використати по купецки. Коли поклади покажуть ся так просторими, як то припускають, то може бути, що наші потомки будуть носити шлюфовані дияманти в очицях та будуть дивувати ся тїй дурноті давних часів, коли то кусень переміненого вугля уважано за найцїннїйший плід природи.

(Дальше буде.)

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Для означеня родів овочів, котрі би найлїпше дали ся у нас розмножувати і використувати, утворив ся у Львові комітет, до котрого належать пп.: Тинецкий, др. Т. Цїсельский, Бруницкий, о. Ант. Глодзїньский, др. Мар. Рацїборский, Вит. Трачевский і Ст. Гурский.

— Хлїв розплодовий „йоркширів“ заведено в Посадї фельштиньскій (пов. самбірского), у п. М. Ґїзеля; в Яблоници рускій (пов. сяніцкого), у п. З. Мадейского; і в Стрілках (пов. бобрецкого), у п. Мариї Малаховскої. — Вівчарні розплодові „чушок“ заведено в Шклї у п. І. Боленбаха, в Сернах (в Яворівщинї), у п. І. Барилевича, та в Заршинї (п. Сяніцкого), у п. Каз. Віктора.

Цїна збіжа у Львові 15 лютого: Пшениця 7·60 до 7·75; жито 6·50 до 6·75; овес 6·30 до 6·60; ячмінь пашний 5·60 до 5·80; ячмінь броварний 6·— до 6·80; ріпак 10·— до 10·50; льнянка 10·— до 10·50; горох до вареня 7·— до 12·—; вика 7·— до 7·50; бобик 5·75 до 6·—; гречка 7·— до 7·25; кукурудза нова 5·80 до 6·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 68·—; конюшина біла 35·— до 75·—; конюшина шведска 45·— до 85·—; тимотка 19·— до 26·—.

— **Цїна безрог** у Відни дня 12 лютого: Пригнано 11.523 штук, з тих 5.723 молодих а 5.800 угорских тучених. Торг був добрий. Плачено: пріма по 90 до 92 с., середні і старі по 82 до 88 с., легкі по 70 до 80 с., молоді по 54 до 72 с. за кільо живої ваги без податку консумцийного.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Віденъ 16 лютого. Як зачувати, прийме Цїсар на авдиенциї нову президию палати в понедїлок. Президия зложить Цїсареви заяву льояльности у відповіди на престольну промову, а то по мисли ухвали палати послів.

Рим 16 лютого. Нові мінїстри зложили присягу в руки короля.

Льондон 16 лютого. Часописи доносять, що викрито заговор на житє короля Едварда. Замах мав бути доверщений оногди, в хвили, коли король їхав на відкрите парляменту. З тої причини заряджено тоді великі средства осторожности.

Льондон 16 лютого. Сильний відділ Бурів хотів дня 14 с. м. знищити водопроводи коло Йоганнесбурґа. По завзятій борбі Бурів відперто.

Льондон 16 лютого. Кіченер доносить, що Девет стоїть з своїм відділом недалеко Філїпставн в Капляндї. Анґлїйцї стоять на полудне від Філїпставн.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телєфона число 569).